

גול לילית

בראשות הר"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת בראשית

בין אמונה לפחד

"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" (בראשית א, א).
פרשת בראשית היא הפרשה החשובה ביותר בתורה!
מדוע זו פרשה חשובה?

האדם. כמו שמערבבים קמח ומים ויוצרים עיסה, כך הקדוש ברוך הוא לקח את העפר מן האדמה, יצר גולם - שאין בו שום חיים ומשמעות, וגם אין בו שכל, הבנה או אהבה, אין בו גם יצר טוב ויצר הרע. אין בו שום דבר - והפיה בו נשמת חיים.
זה דבר שאמור ללוות אותנו בכל ימי חיינו, מהרגע שאנחנו קמים בבוקר ועד הרגע שפונים לישון בלילה - שיש בתוכנו נשמה אלוקית. כלומר, הקדוש ברוך הוא נתן בתוך הגוף שלנו נשמה אלוקית, חלק אלוה ממעל.

זכינו, ויש לנו את הנשמה האלוקית, חלק אלוה ממעל, שנמצא בתוכנו.
זכינו, ועלינו לנצל אותה כראוי, ובכוחה אנחנו יכולים להתגבר על היצר שמסית אותנו להמרות את פי ה' בתואנות שונות ומשונות.
אם נביט אל פרשת בראשית נבין היטב לא רק מה תפקידנו בעולם, אלא גם מדוע יש לנו יצר הרע - "כי יצר לב האדם רע מנעוריו". קיבלנו את היצר הזה, יחד עם כל החבילה ששמה 'גוף'. למעשה, הפסוק הזה מרגיע אותנו. לא פעם בימי חיי הוא שימש לי כצפירה הרגעה לא פחות מאשר היווה עבורי כתמרוך אזהרה. לכל אחד מאיתנו, יש יצר טוב ויצר רע. אבל זה לא פוטר אותנו מהמלחמה התמידית בו! החיים שלנו צריכים להיות רוויים באמונה - או שלא. אין אמצע. אין בחירה למחצה. אין אמונה לשליש ולרביעי. או שיודעים שיש בורא לעולם, והחיים יהיו מלאי תקווה ואמונה, או שחלילה, לא...
מפרשיות ספר בראשית נוכל ללמוד כיצד עלינו לחיות ולהתנהל, ומיסודן של פרשיות התורה הראשונות, המספרות על הבריאה ועל חיי הדורות הראשונים, יכול להיכתב סיפור חיינו באופן הטוב, הראוי והמוצלח יותר.
התורה - היא ספר ההדרכה שלנו. אם נפעל על פיה, נעשה ונצליח.
ואם חלילה לא, לפתע נגלה כי החיים שלנו מלאים במהמורות ובבורות שחורים, שאין לנו כל טעם בקיומם, חלילה.
שבת שלום ומבורך!

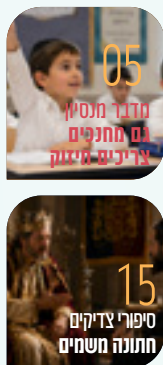
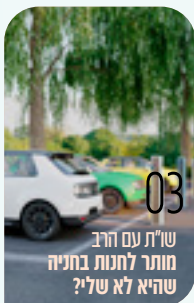
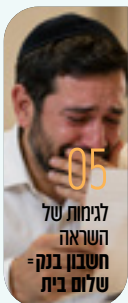
כל החיים שלנו מלווים ותלויים באמונה. או שאנחנו מאמינים או שחלילה לא. אין דרך אמצעית. או שאנחנו יודעים שיש בורא לעולם וחיים בחיים של שלוה, או שאנחנו לא יודעים שיש בורא לעולם והחיים שלנו הופכים להיות אוסף של פחדים, של דאגה, של לחץ, של אכזבה ושל מרידות. אומרת התורה: "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" - דעו לכם יהודים יקרים, שהחיים שלכם הם לא חיים סתמיים. יש סיבה למה הקדוש ברוך הוא ברא אותנו, למה הוא ברא את העולם. היצירה הזאת שאנחנו חיים בתוכה - הגוף המשוכלל שלנו, שהוא יותר מכל מחשב מתקדם שיש בעולם - זה בעצם לא אנחנו. כי הגוף שלנו הוא לא 'אנחנו', אלא הנשמה שלנו היא המהות העיקרית של החיים שבורא עולם נתן לנו - והיא בסך הכל, פיקדון שקיבלנו, והתחייבנו לשמור עליו היטב. אתם יודעים מהי הנשמה?

על הנשמה נאמר: "ויפח באפיו נשמת חיים" - אומר ספר הקנה (בראשית דף ח, ע"ג, וכך גם מופיע בווהר הקדוש בפרשת בראשית כו, א): "מאן דנפח מדליה נפח" - "מי שנפח - משלו נפח".

כלומר, מי שמפיק רוח מפיו - למשל, כדי לייצר בקבוק זכוכית - הרי הוא נופח את הרוח שנמצאת בתוכו. המשמעות כלפינו פשוטה: נשמתו של היהודי, שבורא עולם נפח בגוף שלנו, היא חצובה הישר מרוחו של הקדוש ברוך הוא.

עם המסר הזה עלינו להשכים בבוקר, ללכת לישון בערב, ולהסתובב איתו לאורך כל משוכות היום, גלוי, תהפוכותיו ותהלכותיו.

הקדוש ברוך הוא לקח עפר מן האדמה ויצר את

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
18:52*	18:51	18:53	18:51
19:42	19:40	19:42	19:41
20:31	20:28	20:31	20:29
בירושלים: לנוהגים 40 דק' 18:32			

150 שיעורים נבחרים של הרב יגאל כהן

עכשיו > בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מופיביציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה

לפרטים > 03-8000-770

מלאי
עיצמה

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

אורז פרווה שבושל בסיר בשרי, האם מותר לאוכלו יחד עם חלב?

אורז שבושל בסיר בשרי, מותר לאוכלו יחד עם חלב, ואפילו שהכלי הוא בן ימיו, כלומר שבישלו בו בתוך כ"ד שעות בשר, אף על פי כן מותר לבשל בו חלב, וטעם הדבר מפני שהוא נ'ט בר נ'ט, דהיינו שהאורז אינו מקבל טעם ישירות מן הבשר, אלא מהכלי שקיבל טעם מהבשר, והוא טעם קלוש ובוזא אין חשש בשר וחלב אף לא מדרבנן. וכן הוא הדין בכל מאכל פרווה כמו ביצים, תפוחי אדמה, ירקות, וכדומה, שאם בישלם בסיר בשרי, אין חשש לאוכלם יחד עם חלב. אלא א"כ בישלם יחד עם הבשר (או שאריות הבשר), אבל כל שלא בישלם עם הבשר ממש, אלא רק טעם הבשר בלוע בכלי, הדבר מותר.

ולבני ספרד, מותר לעשות כן אף לכתחילה, דהיינו לבשל מאכל פרווה בסיר בשרי על דעת לאוכלו עם חלב, ואילו לבני אשכנז אין לעשות כן לכתחילה, אבל אם עבר ועשה כן, אף לבני אשכנז הדין כאמור שמותר לאוכלו עם חלב.

(שלחן ערוך יו"ד סי' צה סעיף א. שו"ת יביע אומר ח"ט יו"ד סי' ד. הליכות עולם ח"ז עמ' עט).

האם מותר להשתמש ברשת שצולים בה לבני ישראל דברים?

לבני ספרד מותר ברשת שצולים בה כבד לשאר דברים. אבל בני אשכנז נוהגים לייחד כלי לצליית כבד, ובדיעבד מותר אף למנהגם.

(שלחן ערוך יו"ד סי' עו סעיף ד. והיינו אפילו לכתחילה כמו שכתב הכנה"ג הגב"י אות לו. והשלחן גבוה שם אות יט. והכף החיים שם אות לו. ומנהג בני אשכנז מבואר שם).

האם ניתן לצלות בו כבד במכשיר 'נינג'ה גריל'. ניתן לצלות כבד במכשיר 'נינג'ה גריל', רק שצריך להקפיד שלא לצלות הכבד ע"ג הכלים שרגילים לבשל בנינג'ה, כיון שיש להם שפה ואין מקום לדם לצאת, אלא צריכים להניח הכבד ע"ג רשת שאין להם שפה, ותחת הרשת צריך להניח תבנית ח"פ, שהדם יזוב לשם, וכך ניתן לצלות הכבד ללא שום חשש.

(ע"פ המבואר באחרונים שמותר לצלות כבד בתחתית התנור, ע' במאירי שבת קלד ע"ב ד"ה ממתקים, וכן פסק בספר זבחי צדק סי' עו אות ד, מפי ספרים וסופרים. וכ"כ בספר משמרת השלום שם. וכ"כ בערך השלחן שם סק"ג. ובשו"ת ישיביל עבדי ח"ד סי' ח אות ד. ובילקוט יוסף איסור והיתר ח"ג עמ' תקג. וא"כ הוא הדין בנידון דידן, שיש להתיר, ובלבד שיעשה כן ע"י הרשת שצולים, כיון שצריך שלא יעשה כן בכלים שאין להם שפה, וכמבואר בכל דברי הפוסקים הנזכרים ע"ש. ובתשובה בכת"י הארכנו בזה, ואין כאן המקום).

עיסה הנאפית בסיר ע"ג הגז, עם מעט שמן או מרגרינה, האם הוא חייבת בהפרשת חלה?

אף על פי שעיסה המטוגנת בשמן עמוק, פטורה מהפרשת חלה, מכל מקום דין זה אמור דוקא באופן שמטגן הבצק בשמן עמוק, אבל אם נותן רק מעט שמן או מרגרינה, אין דינו כטיגון אלא כאפייה, ולכן העיסה חייבת בהפרשת חלה כדת וכדין.

(ע"פ המבואר ברמ"א או"ח סי' קסח סעיף יד, ופשוט)

משלחן רבנו

לכבוד מזכה הרבים הגדול הרה"ג יגאל כהן שליט"א ראש מוסדות 'יביע אומר'.

שמעתי בשם הרב שליט"א על האוכל קורנפלקס וכו' עם חלב, לכתחילה צריך ליטול ידיים. ורציתי לשאול, האם זה נכון. ואם כן מדוע? ולא שחש וחלילה אני מפקפק, פשוט לא ראיתי שנוהגים כך, אף החרדים לדבר ה'.

בתודה מראש ישראל מאיר כהן קרית ספר.

לכבוד האברך היקר והנעלה הרה"ג ישראל מאיר כהן שליט"א.

קבלתי מכתבך, ואבאר הדברים בקצרה כמסת הפנאי.

מובא בש"ע (או"ח סי' קנח ס"ד) אם אוכל דבר שטיבולו באחד מז' משקים ולא התגב, ואפילו אין ידיו נוגעות במקום המשקה צריך נטילה בלא ברכה ע"כ.

ומבואר בדברי מרן שאף שאוכל בכפית שאין ידיו נוגעות במשקה צריך ליטול ידיה. ולכאורה לפי"ז האוכל קורנפלקס עם חלב צריך ליטול ידיה, ואף שאוכל ע"י כפית וכנ"ל, שהרי חלב הוא אחד מז' משקים.

אלא שנחלקו הפוסקים האם בפחות מכזית ג"כ צריך ליטול ידיה, ולהלכה הסכמת הרבה מהפוסקים שאף בפחות מכזית צריך נטילה, כמבואר בבן איש חי (סוף פרשת תזריע), ובכה"ח סופר (שם סק"כ), ועוד. וכן נראה ממש"כ מרן בס"י תעג לגבי כרפס שאף שהוא בפחות מכזית צריך נטילה. ומרן זצ"ל בהליכות עולם (ח"א עמ' שלד) כתב, שירא שמים יחוש לעצמו ויטול ידיה אף בפחות מכזית.

עוד נחלקו האחרונים האם דבר שטיבולו במשקה מבושל צריך ליטול ידיה ולהלכה כתב המאמר מרדכי (סי' קנח סק"ג) בדעת מרן שאין להקל.

אלא שהרב כנה"ג (בהגה"ט סק"ח) כתב, שבאופן שיש תרתי לטיבותא כגון שהוא מבושל בפחות מכזית או שאוכלו ע"י כפית, אפשר להקל. והיינו שאף שנתבאר ש המחמיר תבוא עליו הברכה, וא"כ אף אם אין ממש בדחיות אלו יש מקום להחמיר, וכל שכן לפי מש"כ לעיל.

ושו"ר למרן הראש"ל שליט"א בילקו"י (הנד"מ ברכות עמ' קנט) שכתב, ללמד זכות על המון העם.

שמקלים בזה, והוסיף עוד סברא להקל משום שהבא לאוכל כאוכל דמי. ומקור הדברים.

בתשובת פנים מאירות (ח"ג סי' כג) עיי"ש. אמנם הנראה מדבריו שם שלכתחילה ראוי להחמיר אלא שיישב מנהג העולם שמקלים בזה.

ולכן הלכה ולמעשה ראוי להחמיר בזה וכמו שכתבנו בתחילת הדברים, ומכל מקום המיקל יש לו ע"מ שיסמוך.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

סרקו את הקוד

בספרי הרב יגאל כהן תמצאו קרקע יציבה ואמיתית לנשמה

תשובות שמאירות את הדרך

והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל הרב אחיה עובדיה

סוד האות סמ"ך

במעשה בראשית נמצאים כל האלפ"א בית"א, חוץ מהאות סמ"ך. למה אין אות סמ"ך במעשה בראשית? משהו אמר לי בשם מדרש: "כח מעשיו הגיד לעמו", ולא גילה סודו, לפיכך אין אות סמ"ך במעשה בראשית.

היו כאלה שחשבו שהעולם נברא מאליו, אמרו: כמו שבמקום מלוכלך נוצרים כל מיני תולעים, ככה גם העולם נברא. אבל היום התברר שגם התולעים האלה באו מאבא ואמא. ואם התולעים הקטנים האלה, שאין בהם כל כך צורך לעולם, באו מאבא ואמא - כל שכן העולם הזה יש אבא שברא אותו.

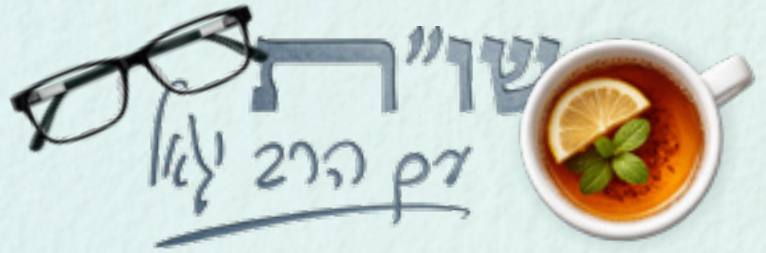
אי אפשר לומר שהעולם בא במקרה. הרב חובות הלבבות אומר, משל לאדם שראה שיר שעשוי בחרוזים ובראשי תיבות, שאל את חברו: מי כתב את השיר הזה? אמר לו: היתה כאן מכונת כתיבה, ובא חתול ורקד על המכונה, ויצא השיר הזה. אמר לו: אתה משוגע?! איך על ידי הריקוד של החתול יצא השיר הזה?! לא יכול להיות! ככה העולם, אי אפשר לומר שנברא מאליה.

מי שאומר שהעולם הזה בא במקרה, הוא שוטה. העולם כל כך מסודר, עד שאפשר לדעת בעוד עשרים שנה מתי תהיה הזריחה והשקיעה. הקב"ה לא גילה את כל הסודות של בריאת העולם. מי שידע אחד מאלף מהסודות של הבריאה, ישתומם לראות את נפלאות הבריאה והחכמה של הבורא.

וכמה שיגידו שהאדם יצא מהקוף, זה שקר גמור! יש מרחק רב בין האדם לבין הקוף. הם אומרים שהאדם יצא מהקוף, והקוף יצא מהתולעת, והתולעת מהאבן, והאבן יצאה מהם... בן אדם הולך על שתיים ואילו הקוף הולך על ארבע, אז אמרו שהאדם מורכב גם מפינגווין שהולך על שתיים. אבל הם אינם מדברים והאדם מדבר, אז אמרו שהאדם יצא גם כן מתוכי, והתוכי מדבר.

ולכן כשאדם חולה הוא הולך לקופת חולים, כי קפת ראשי תיבות קוף פינגווין תוכי... איך אפשר לומר שהאדם יצא מהקוף?! הקוף אין לו שכל! אדם יש לו שכל, אתה רואה ילד קטן איך הוא לומד ללכת, בהתחלה הולך ונופל הולך ונופל, ואז מחזיקים לו את היד ועוזרים לו ללכת, עד שהוא לומד ללכת לבד. לאדם יש חכמה מיוחדת, ואילו לקוף אין כח ואין מח, אין לו כלום.

לרכישת הספר מדי שבת << 053-3178863

אלה: אדם קנה ספר וכתב את שמו על הספר, ואחר כך נתגלה שיש בספר פגם מה הדין?

תלמיד:

בש"ע פסק שאם היה מום במקח שדינו להחזיר המקח, ועשה הקונה שימוש רגיל הרי הוא מחזיר ומקבל כספו בחזרה, ופטור על השימוש, ולכן אם הפגם כזה שהמקח בטל, מחזיר את הספר כמות שהוא ומקבל את כספו בחזרה.

אלה: קבעתי עם חייט מחיר על חליפה ב-500, ולבסוף מבקש 750 מפאת התיקונים והשינויים שביקשתי ממנו במהלך התפירה והמדידה, והחייט לא עדכן אותי על כך, מה הדין?

תלמיד:

לכתחילה צריך לומר את מחיר התיקונים קודם התיקון, אולם בדיעבד שלא סיכמנו, צריך לשלם לחייט לפי המחירון הקבוע של החייט לתיקונים שעשה.

אלה: אם מותר לאדם להחנות בחניה של בנין שהוא לא גר שם? ומה הדין במקרה שאין רכבים לשכנים?

תלמיד:

אסור להחנות בחניה של שכן, שהרי מזיקו שיצטרך לחפש חניה אחרת, ואפילו אם אין לשכנים רכב, כדאי לבקש את רשותם, שפעמים שמגיעים אליהם אורחים וכדו'.

אלה: שלום לכבוד הרב, אני גר בעיר מעורבת ערבים ויהודים, ובבניין שלי רוב הדיירים ערבים ואני רוצה לעבור דירה ושום יהודי לא מוכן לקנות את הדירה במחיר סביר ורק ערבים מוכנים לשלם עליה, האם מותר למכור לערבי?

תלמיד:

נראה שבמקרה כזה שאין יהודי שרוצה לגור שם, מותר למכור לערבי את הבית, ויסמוך על פוסקים רבים שסוברים שאין איסור 'לא תחנם' בישמעאלי, שאינו עובד עבודה זרה. כמו שכתב ביבי"א ח"י סי' מב.

החיזוק היומי מהרב יגאל כה

ישירות אליכם לווצאפ

שלחו הודעת "צר" למספר
058-77-36363

שמירת הלשון
הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

הילד יהי רענן, בצל שדי יתלונן

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

בעלון הקודם הזכרנו אופן שמותר ומצוה לשמוע לשון הרע. ברצוני כעת להביא בפניכם עוד אופן שבו כותב החפץ חיים שמותר ומצוה לשמוע לשון הרע. לפני כמה שנים הוזמנתי לברית מילה לבנו של בחור שזכה לחזור בתשובה והקים בית והתחתן עם אשה צדיקה בקדושה ובטהרה, נולד להם בן זכר בסימן טוב ובמזל טוב. כיון שהייתי בקשר טוב איתו הגעתי לשמחת הברית. אחרי שנכנס התינוק בבריתו של אברהם אבינו, ישבתי לסעודת הברית בשולחן עם אנשים שלא הכרתי. תוך כדי הסעודה, החל אחד הסועדים לומר בקול גדול: "איזו חוצפה וחוסר 'טאקט' יש לאבי הבן לתת את הסנדקאות לרב שלו במקום לאביו, וכי הרב גידל והאכיל וטיפל בו כל השנים? רק חוזרים בתשובה שוכחים את כל מה שעשו להם ההורים", וכך המשיך לפתוח את פיו על אבי הבן. מיד ששמעתי את הדברים ידעתי שהם כלל אינם נכונים, ונזכרתי בדברי החפץ חיים (כלל ו הלכה ד), "שלפעמים מצוה לשמוע מה שאחד מספר דברי גנות על חברו, כגון שהוא משער שעל ידי שישמע את הענין בשלמות, יוכל אחר כך להראות לפני המספר או שאר השומעים, שאין המעשה כמו שאמר עליו, או שאר עניני זכות". ע"כ. ולכן הקשבתי לכל מה שנאמר.

מיד כשסיים, אמרתי לכל הנוכחים בשולחן שאבי הבן הוא חבר מאוד טוב שלי, והוא סיפר לי שמיד אחרי שהרך הנוול יצא לאור העולם, הראשון שאליו הוא התקשר זה אביו, לבשר לו שעכשיו הוא לא רק אבא אלא גם סבא. ובאותו מעמד אמר לאביו שהוא רוצה שהוא זה שישב סנדק בברית שכן מנהגם של רבים וטובים שבבן הראשון מכבדים את הסבא, וכך באמת תוכנן להיות. אלא שבמהלך השבוע עד הברית, האב שנהיה סב החליט מעצמו שהוא רוצה לתת את הזכות והמצוה של הסנדקאות לרבו של בנו, כאות הוקרה על ההשקעה והעזרה הגדולה שעזר לבנו לגדול בתורה וביראת שמים טהורה, שגורם ועושה לו הרבה נחת ושמחה. וכל מה שניסה הבן לדבר על לבו של אביו שהוא בעצמו ישב סנדק, לא עזר לו, ואביו עמד על כך שהרב הוא זה שישב סנדק. וסיימתי את דברי בזה שאמרתי להם שהסבא הטרי נמצא כאן לפניכם, והם יכולים לשאול אותו על אמיתות הדברים שאמרתי. ומסיפור זה ניתן גם ללמוד עד כמה צריך האדם להיות להיות מתון בדבריו, ולדון לכך זכות את חבריו.

והיה רצון שתמיד נשמע דברים טובים על עם ישראל, ובא לציון גואל, בבנין אריאל. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

דרר חדשה
הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

תעצור תתבונן

מעלת ההתבוננות

כתב רבינו יוסף חיים זיע"א בספרו בן איש חיל (ח"ד עמוד קס'): "מן הנר נוכל ללמוד כיצד לגבור על היצר הרע ולבער את החמץ מקרבנו הכיצד? בעוד הנר דולק מאיר הוא את כל סביביו, אבל כשהוא כבה לא זו בלבד שמשתרר חשך אלא שהפתילה נשארת שחורה כפחם והנוגע בה מתלכלך. כך ידע האדם שבעודו חי הוא רואה הצלחה ועושר ובכוחו להוסיף מצוות ומעשים טובים. אבל כאשר נרו יכבה, יחשך משחור תארו."

ומעשה במלך אחד, שצוה לחרוט על מצבתו: "אני מלך מדינה פלונית, כבשתי ארצות ונחלתי נצחונות וישבתי בארמונות, וראו לאן הגעתי. מטתי על עפר ואפר, וכסויי לוח אבן..."

מי שישים זאת על לבו, ימהר לתקן מעשיו, והיה זה שכרו."

אחים יקרים! צריכים לדעת, הדרך לנצח את העצלות, ולנצח את היצר הרע, זה ההתבוננות שהאדם מתבונן בדרכיו ומנסה לתקן מעשיו.

בית מעצר

באחת משיחותיו סיפר רבי דן סגל שליט"א, שפעם אחת הגיע לשיחת חיזוק בבית האסורים, ואמר להם שה' יתברך שם אותם שם, כדי לחשוב. שהרי כשהם מחוץ לבית המעצר, הם רצים במרוץ החיים ואין להם רגע לחשוב, וכעת הם בבית המעצר, המאפשר לחשוב על הפעולות הרעות, על הדברים הרעים, ולחשוב כיצד אפשר לשפר ואיך להתנהג מעתה.

ממשיך הרב ואומר: כל אדם חייב לעשות לעצמו בית מעצר בינו לבין עצמו, לחשוב איך להשתפר, ומה אפשר להוסיף בעבודת ה' יתברך, ולא להיסחף במרוץ החיים.

לקחת ברצינות

אחים יקרים! צריכים לדעת, שאת הדבר החשוב ביותר חייבים לקחת ברצינות, וזה החיים. הרבה פעמים האדם בודק האם מרויח בעבודה, וכל הזמן הוא בודק במראה האם הוא נראה בסדר, אבל דבר אחד כולנו מזניחים, וזה החיים. אנחנו משקיעים בכל, בפרנסה, בכבוד, ביופי, אבל בדבר החשוב ביותר, אנחנו לא משקיעים, וזה בחיים. אם נאמר לאדם: מה אתה אומר, יש פה חולה, תן לו יום מחיך, בוודאי הוא יאמר "לא", אפילו רגע אחד, האדם לא מוכן לתת. אז מדוע הוא משליך את רוב ימיו בהבל?

לעצור את החיים

אחים יקרים! צריכים זהירות רבה מהיצר הצורר, המסית את האדם לדרכים רעות, אחת מדרכיו, זה לא לתת לאדם להתבונן, ומזה צריכים זהירות רבה, חייב לעצור את החיים, ולחשוב ולהתבונן במה להתקדם, מה טוב ומה פחות, ישנם אנשים שמסתכלים על הבלגן של השכנים, ולא שמים לב איזה לכלוך יש להם בבית, צריך זהירות מזה שהאדם רואה כמה רשע ההוא, וכמה הצדיק הזה לא פועל נכון, אבל האדם שוכח איפה הוא נמצא, וכבר אמרו רבותינו ז"ל (נגעים ב', ה'): "כל הנגעים אדם רואה, חוץ מנגעי עצמו".

כשלא שמים לב

היצר הרע פורש רשת כמו דייג. דייג אינו ממנהר, יש לו סבלנות, ממתין לדג שיעלה בחתכו. כל דג יכול לפלול שם, קטן כגדול, טיפש או חכם. איך קורה לדג שנלכד? הוא לא שם לב לרשת.

גם היצר הרע אינו ממנהר. יש לו סבלנות. הוא ממתין לאדם שיעלה בחתכו. ברשת הזאת יכול כל אחד ליפול. כיצד נופלים? ומתי? כשלא שמים לב לרשת, כשלא ערניים למארכים שמטמין היצר הרע.

מוזמנים לשיעור
אמונה והלכה מפי
הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

לבירורים בוואטסאפ
058-7736363

ימי ראשון ורביעי

19:30

רח' גליס 37, פ"ת

השיעורים
הקבועים

של הרב

יגאל
כהן

הצטרף להפצת
עלוני השבת
ותן לעוד משפחות
ליהנות מהתוכן
ולהתחזק - **בזכותך!**

| 03-8000-770 |

חמילי בלברייק
והלכנו כבוד מחיין

הם חוזרים מהעבודה לסופ"ש, מחכים
לערימת העלונים שלך, להתמלא מתכנים
מחזקים ומשמחים.

תניח. תפיץ. תפרגן.

תניח. תפיץ. תפרגן.

| 03-8000-770 |

אמא סליחה על זה שלא הייתי שם בשבילך

תתיאש ותלך לישון. לא היה לי כח ולא חשק לדבר איתה. הייתי חוזר עייף, וכל מה שרציתי לראות כל פעם זה רק את המיטה שלי. פעם אחת חזרתי הביתה אחרי לילה של בילויים מעייפים במיוחד. הייתי מותש לגמרי. ראיתי את האור דולק בבית, אבל הפעם לא היה לי כח לחכות בחוץ. רציתי רק להיכנס למיטה ולישון, בלי לשמוע הערות תלונות או התבכינות של אמא. נכנסתי לבית, ואמא שלי, כמו שכבר התכוננת, עמדה שם וחיכתה לי.

"איך אתה מרגיש?" היא שאלה אותי. "הכל בסדר", עניתי לה בקצר וקולע, "אמא, אני עייף, תעזבי אותי", הוספתי לומר לה בצורה חצופה וקריירה.

היא הסתכלה עליי ואמרה לי: "אני צריכה לדבר איתך רק כמה דקות, זה חשוב".

ואני, בטיפשות שעד היום התוצאה שלה מלווה אותי, רק התעצבנתי עליה יותר. "אמא, תעזבי אותי, אמרתי לך שאני עייף ואני הולך לישון". אמרתי לה שוב בקול רם, ומשם המשכתי לחדר וטרקתי את הדלת אחריי. לאמא שלי לא נשארו ברירות. רק דמעות. והיא הלכה לישון. כמה ימים אחרי אותו לילה, החברים שלי ספרו לי שהם מתכננים לארגן טיול בחו"ל. אמרתי להם מיד שאני בא איתם. ובאמת לא לקח לי הרבה זמן לארגן מזוודות, לרכוש כרטיס טיסה ולהכין את הדרכון. וכך יצאתי יחד איתם לטיול.

שבוע בערך אחרי שהטיול התחיל, באחד הערבים ישבתי בחדר שלי במלון. לפתע אני שומע דפיקות חזקות על הדלת. פתחת, וראיתי מולי את קצין הבטחון של המלון. הוא הודיע לי שיש לי

במשך

תקופה ארוכה הייתי קצת מבולבל. למדתי בשיבה, אבל מתישהו ירדתי מהדרך. הייתי טיפוס שאוהב לשבת עם חברים. וכך כל שבוע, בצורה עקבית הייתי יוצא איתם. היינו מטיילים ומסתובבים ביחד עד שעות מאוחרות מאוד, שורפים את הזמן עד לפנות בוקר. אני זוכר את עצמי בכל פעם, כשחבר שלי היה לוקח אותי לבית, בזמן שהרכב היה מתקרב לבניין שלי, הייתי מביט דרך החלון לכיוון הבית, לבדוק אם האור דולק.

ידעתי שאם האור דולק, זה אומר שאמא שלי ערה ומחכה לי. היא היתה דואגת לי ברמה שלא ראיתי בחיים שלי. עם כל מה שיש ברחובות כיום, ועוד אני הבן האהוב שלה שנמצא בחוץ - היא לא הייתה מסוגלת להירדם. אבל לי באותו זמן לא היה כוח לדברים האלה.

שהייתי רואה שהאור דולק, הייתי בכוונה מחכה בחוץ או באוטו כדי שיהיה

ישבתי לכתוב, ובעיקר למחוק. אני לא רוצה לגרום לאנשים לבכות יותר מדי בגללי, אבל מספיק שהמסר שיצא ממנו יהדהד אצל כולם כל החיים. ושוב סלחו לי אם התרגשתם יותר מדי וגרמתי לכם להוריד דמעה. אני מרגיש שאני חייב להוציא אותו החוצה מהלב שלי.

זוכים להיות חלק
בהחזקת תורה!

מעל 180 אברכים

לומדים בכולל "יביע אומר" ומתפללים לזכות מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו < 03-8000-770

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

התורה לבו של העם

התופעה המרתקת ביותר במעגל השנה היהודי מתרחשת בשיאו של חג שמחת תורה. מיד כאשר אנו מסיימים לקרוא את הפסוקים האחרונים של פרשת וזאת הברכה, החותמים את התורה כולה, איננו עוצרים. ללא כל הפסקה, פותחים מיד בקריאת הפסוקים הראשונים של ספר בראשית. מדוע נוצר החיבור ההדוק בין ההתחלה לסוף? מנהג זה טומן בחובו השקפת עולם עמוקה ומסר גדול.

ההסבר המובא בדברי הקדמונים נוגע לאופן שבו אנו תופסים את התורה. המטרה ברצף המיידי להפגין אהבה עצומה לדבר ה', ובמשך חז"ל שלא לתת פתחון פה לשטן. לו חגגנו אך ורק את הסיום, המקטרג היה טוען: ראו כיצד הם שמחים שסיימו לקרוא, כאדם שפורק משא כבד ושמח להיפטר ממנו. ההתחלה המיידיית של בראשית שומטת את הקרקע תחת טענה זו. אנו מכריזים שהתורה אינה עול שאנו מבקשים לסיים. היא חיינו. ברגע שסיימנו, אנו צמאים להתחיל שוב, כפי שאדם אינו יכול להפסיק לנשום לרגע.

ברובד הפנימי, קיים רמז בתפר שבין הספרים. האות החותמת את המילה ישראל, היא ל'. האות הפותחת את המילה בראשית, היא ב'. כשמחברים אותן יחד, ללא הפסקה, נוצרת המילה לב. חיבור רציף מלמדנו שהתורה היא מעגל אינסופי, הלב הפועם של העולם והעם. לב אינו מכיר עצירה, כל פעימה שמסתיימת היא הזרז לפעימה החדשה.

מבחינה רעיונית, הסכנה האורבת לאדם בתחושת סיום היא שאננות. אדם שמרגיש שהגיע ליעד, עלול לעצור. הקריאה המיידיית מזכירה שבעולם הרוחני אין ואקום ואין קו סיום מוחלט. כל פסגה אינה אלא תחתיתו של ההר הבא. הפרידה מהסוף היא חזרה להתחלה, אך ממקום מואר וגבוה הרבה יותר.

כאשר אנו מעתיקים השקפה זו אל שדה החינוך, מתגלה בפנינו יסוד מכונן. הורים ומחנכים נוטים לחגוג עם הילדים סיומים. אולם, עלינו להיזהר שמא נשדר בעקיפין כי הלמידה והעמל הם משא שצריך לשמוח שניצלנו ממנו. חיבור הסוף וההתחלה של התורה מלמד כיצד לחנך לאהבת הלמידה והצמיחה האישית כתהליך אינסופי. עלינו לשדר לילדים שכל קו סיום אינו אלא קו הזינוק הבא. תפקידנו הוא להוות עבורם לב פועם, ולהצית בהם מיד סקרנות לקראת האתגר החדש, מתוך הבנה שצמיחה פנימית לעולם אינה פוסקת.

שיחת חירום דחופה מהארץ. מיד רצתי יחד איתו ללמטה שכולי מבוהל ורועד.

שכחתי להוסיף, שלצערי הרב ורק מתוך טיפשות עשיתי את המעשים האלה - אבא ואמא שלי היו נמצאים אצלי על רשימת דחיה. כך שלא הייתי יכול לראות אם הם מתקשרים אליי. חשבתי שהשקט הזה טוב בשבילי.

הצמדתי את הטלפון לאוזן, ואני שומע את אבא שלי בצד השני פורץ בבכי ולא מצליח להשחיל ולו מילה אחת. מיד שאלתי אותי בלחץ: "אבא מה קרה?"

ואז הוא אמר לי את המילים שריסקו לי את החיים: אמא נפטרה.

בום. קיבלתי באותו רגע פצצה לפנים שעד היום מלווה אותי עמוק בפנים בלב הפצוע שלי.

הטלפון נפל לי מהידיים באותו רגע. יצאתי החוצה לרחוב כמו משוגע. לא הכרתי שם אף אחד, והתחלתי פשוט לצרוח באמצע הרחוב "אמא! אמא!". בכיתי והשתוללתי, האנשים מסביב חשבו שיצאתי מדעת.

אבל את אמא שלי כבר לא יכולתי להחזיר לחיים שלי.

רק אחר שהגעתי לארץ וישבתי עם אבא הבנתי את כל הסיפור.

אמא שלי חלתה במחלה קשה וסופנית, והיא הסתירה את זה ממני המון זמן כדי לא לצער אותי. באותו הלילה שחזרתי והיא חיכתה לי, הרופאים כבר אמרו לה שהמצב גרוע מאוד. ואין לה סיכוי לשרוד מעבר לכמה ימים בודדים.

אמא בסך הכל רצתה לדבר איתי כמה דקות, לספר לי מה עובר עליה, להכין אותי... ואני אמרתי לה שאני עייף, שאין לי כח לשמוע אותה בגלל שחזרתי עייף מהבילויים עם החברים, ופשוט טרקתי בפניה את הדלת מבפנים.

היום הלב שלי פשוט פצוע. אני מצטער ובוכה על הרגע הזה כל יום, כל רגע. כל מה שהייתי צריך זה רק לתת לה את שתי הדקות האלה בשבילה, בשביל אמא שלי, שתי דקות שכבר לא יחזרו לי לעולם.

זה הסיפור שלי. ואם מישהו אחד יתחזק ממנו בכבוד הורים, זה כבר יספיק לי כדי לכסות ולו במעט את הצער הגדול שעשיתי לאמא שלי במהלך השנים. היא לא ויתרה עליי לעולם, אבל אני וויתרתי עליה.

היום, חזרתי לדרך כמה שיכולתי והתקרבתי לבורא עולם. אני מאורס ואמור להתחתן בחודש אלול. אני לא יודע מי ילווה את אשתי בחתונה במקום אמא שלי, אבל אני בטוח שאחרי הסליחה שבקשתי ממנה, והחרטה העמוקה שמילאה את הלב שלי, היא תבוא ותשמח יחד איתי. אבל הפעם, אני מבטיח לך אמא, אני לא יוותר עליך לעולם! אעשה את כל מה שצריך כדי לעשות לך נחת רוח בגן עדן.

מוקדש לעילוי נשמת אמי עליזה בת חנה ע"ה. (תודה לערוץ ידיד נפש על העברת הסיפור מכלי ראשון)

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

5 דקות של לימוד יומי מלא בהשראה
ליום מוצלח מאת הרב יגאל כהן לגברים ולנשים

שפה קלה
ופשוטה

מתנה לחיים
מאושרים

קצר
וחזק

הזמינו עכשיו >>
לכל חודש עד הבית
077-26-353-88

הנשמה שלך אוהבת
ליצמוח

הרבנית
מיטל דאדי
מרצה וסופרת

לחיות באמונה למה אני נופלת

נפילה רוחנית מחולקת לשני חלקים שמשפיעים אחד על השני ישר והפוך:

1. ירידה רוחנית 2. נפילה לעבירה

כפי שכתבתי קודם, לכל יהודי יש 'תקופות' בכל מה שקשור לאמונה ועבודת ה'. לעיתים אני חזקה ובלתי מנוצחת, מרגישה שלא משנה איזה ניסיון יעמוד כעת בדרכי - אני מנצחת את זה בקלי קלות! אני מקיימת מצוות בשמחה, מתפללת בכוונה, כיף לי להיות עבד ה'! ויש תקופות שאני 'נאחזת בשיניים', נאבקת עם עצמי כדי לקיים את המצוות הפשוטות ביותר כי פשוט אין לי חשק, אין לי אנרגיות, אין לי מצב רוח, אין לי רצון, לא מרגישה שייכת... לא מרגישה קשורה לזה, כאילו כרגע "זה לא בשבילי".

חשוב שאדע ואזכור שאין דבר כזה יהודי שלא יחוה נפילה רוחנית ולא משנה כמה רמתו הרוחנית גבוהה, להיפך, "הגדול מחברו יצרו גדול הימנו" - במילים פשוטות המשמעות היא שכל שאדם הוא חזק וגדול יותר בתורה ומצוות, כך היצר שלו גדול יותר! אז גם אדם שמגיע לרמות רוחניות נשגבות, גם הוא יכול להתגלגל במדרון הנפילה הרוחנית. פעם הדיחו את מרן הרב עובדיה יוסף ז"ל מגוף מסוים שהיה לו מאוד חשוב לקחת בו חלק, הוא העיד על עצמו שבמשך שבוע שלם לא הצליח לפתוח ספר! רק ישב ובכה! וזה הרב עובדיה! גם הבעל שם טוב הקדוש העיד על עצמו מספר פעמים שהוא נפל לעצבות. הנפילות שלהם הם שיעור עבורנו. שיעור שמלמד אותנו שכל אחד יכול ליפול ולאף אחד אין ערובה לכך שהוא יישאר במקום הגבוה בו הוא נמצא ואסור לנו לחשוב שלנו זה לא יקרה, כי זה פשוט קורה לכולם, בשלב זה או אחר.

אך מה חשוב לדעת? מה הם עשו אחרי הנפילה...

האם הנפילה הזאת, היתה סוף הדרך עבורם, או רק פס האטה?

נפילה רוחנית אינה מסמנת את סוף החיים הרוחניים שלי. זה גם לא סוף

האמונה שלי. זה לא סוף הקשר שלי עם הרבוננו של עולם. נפילה רוחנית היא בכלל ירידה לצורך עלייה. היא איתות עבורי לעשות שינוי, לעשות מעשה, להתעורר.

וגם מהמקומות הנמוכים האלה שהגעתי אליהם, גם משם בורא עולם מצפה לראות שאני עובדת אותו...

מהלמטה הזה.

גם כשקשה לי, הרי אני כבר יודעת את האמת... זה פשוט יצר הרע שהצליח להשתלט עליי ולשבש לי את הדעת וכך לגרום לי לתחושת ריחוק... אבל אני ממשיכה לעבוד אותך, גם כשקשה לי, כי הדבר הנורא זה לא ליפול... הדבר הנורא זה לא לקום.

כתוב "שבע פעמים יפול צדיק וקם". לא כתוב 'יפול אדם', כתוב 'צדיק', מדוע? כי מי שהוא צדיק, מי שהוא קרוב לבורא עולם, הוא קם! מי הוא הצדיק? זה שקם אחרי נפילה! כי ליפול זה פשוט... אבל לקום? זה כבר סיפור אחר...

נפילה רוחנית יכולה להיות מקפצה אדירה למעלה, זה תלוי בי.

ירידה/נפילה רוחנית יכולה לנבוע מחסר סיבות:

1. הסיבה העיקרית - חוסר עבודה על האמונה. מעבר לשרירים שיש לי בגוף, יש לי שריר נוסף שהוא שריר האמונה. כמו כל שריר אחר שאם לא אאמן אותו, הוא לא יהיה בכוח... כך גם את שריר האמונה צריך לאמן באופן קבוע כדי שיתפקד תפקוד מלא וגבוה. למזלנו, בורא עולם ברא אותנו ככה שגם שריר שנחלש מאוד ולא עבדנו עליו שנים ארוכות, הוא תמיד יכול לחזור לעבוד ברגע שמאמינים אותו מחדש... ברגע שאני נחלשת, אין בי את הכוח והחשק להתחזק באמונה ואז אני לא עושה כלום כדי לחזק את השריר הזה וכך אני יורדת עוד ועוד. הנשמה שלי זקוקה לאוכל רוחני באופן יומיומי וכשהיא לא מקבלת אותו היא נחלשת...

2. התעסקות בחסרונות שלי במקום ביתרונות - אישה שסובלת ממידת הכעס ונוטה להגיב בקיצוניות (והיא יודעת שהיא סובלת מזה), אחת כזאת שכל דבר מוציא אותה משלוותה, הולכת לקניות בסופרמרקט. היא רואה שם אישה שהילד שלה משתולל באמצע החנות והיא מגיבה באדישות, מדברת אל הילד בסבלנות... או שבמקרה אחר היא עומדת בתור לקופה, הקופאית מעכבת את התור כי יש לה בעיה בקופה, היא יושבת בחוסר מעש, משחקת בנייד ומחכה למישהו שיבוא לעזור... יש הרבה אנשים ומעט קופות... רגע לפני שהיא מרימה צעקה של כעס על הקופאית האדישה, האדם המבוגר שעומד מאחוריה אומר לאשתו: "אז עוד 5 דקות, פחות 5 דקות, הכל בסדר, לא שווה לכעוס בגלל זה... הכל לטובה". היא שואלת את עצמה: "אני רק כועסת וצועקת, איזה מידות רעות יש לי... איך אנשים כאלה רגועים ואני כזאת רעה! איזה בלתי נסבלת אני...". אישה שנוהגת בחוסר סבלנות כלפי ילדיה (זה מפריע לה אך היא לא מצליחה להתגבר על עצמה) פוגשת אדם שאימץ מבחירה ילד עם אוטיזם או ילד בעל נכות ואומרת לעצמה: "אני, שהילדים שלי בריאים, נוהגת בחוסר סבלנות כלפיהם, ויש אנשים שמבחינה מטפלים בילדים שהגידול שלהם קשה ומאתגר יותר - איפה עבודת ה' שלי? אני דתיה אני? עדיף שאהיה חילונית עם המידות המקולקלות האלה שלי...". ההמשך בעז'ה בשבוע הבא

נשים בהלכה

הרב נחיה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

הכנתי עיסה גדולה, שחלק

מנה אני רוצה לטגן, וחלק לאפות,

האם היא חייבת בחלה?

עיסה אשר מיועדת לטיגון מעיקר הדין פטורה

מהפרשת חלה, (ויש מחמירים, ותבוא עליהם הברכה), אבל

אם רוצה לאפות חלק, כל העיסה חייבת בחלה, בברכה.

ואם בתחילה היה בדעתו לטגן העיסה, ושוב נמלך

בדעתו, ורוצה לאפות חלק, יפריש חלה בלא ברכה. וטוב

(שלחן ערוך י"ד סי' שכת סעיף ג. וע' באו"ח סי' קסח סעיף יג,

שירא שמים יחמיר אך שם הוסיף שירא שמים. ומ"מ כתב מרן שם,

שאם מחלקה, הרי היא חייבת בחלה. ומש"כ שאם בתחילה גילשה

על דעת לאפותה ושוב חזר בו ורוצה לטגנה או לבשלה, הרי שהיא

חייבת בחלה, כ"כ בספר לקט עומר עמ' טז, וכ"כ בילקוט יוסף שם

עמ' תרצד)

הצטרפו עכשיו

לברכה כפולה!

03-8000-770

חוגגים ומתברכים

ידועה הסגולה להוסיף ברכה ביום השמחה
ע"י קיום סעודת עניים למי שאין להם.

בתרומה חד-פעמית, אתם יכולים להיות
שותפים במצווה אדירה ולהאכיל 200 איש
לכבוד השמחה שלכם

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

התחלה חדשה

"בראשית ברא אלוקים את השמיים ואת הארץ" - איזו שמחה. איזו התרגשות. ממה?

מה מרגש את כולנו? למה מתחילים שוב ושוב את ספר בראשית? לומדים בכיתה א' בראשית, ואחר כך שוב ושוב כל החיים... תמיד מתחדש לנו עוד פירוש, עוד חידוש... אמירה מנצנצת בין לבין הפסוקים.

אין לשום עם תורה כזאת... תורה שגורמת להתרגשות ושמחה בלבבות. להתלהבות מהתחלות חדשות.

אז הנה אנחנו, זכות וטהורות אחרי החגים הקדושים... אין לתאר ולשער את המתנות שיצאנו איתן בסל הפרטי של כל אחת ואחת... וברור לי שעכשיו מי שקוראת, אומרת לעצמה, איזה סל? איזה מתנות? על מה היא מדברת? רק כעסתי, והתעצבנתי ורבתי עם כל

העולם... וחיכיתי שיגמר הזמן הצפוף הזה שכולם בחצאית שלי, ושנתחיל את המסגרות החינוכיות מחדש... דחוף.

נכון, אנחנו בני אדם. לא מלאכיות... ובדיוק כך יצרו אותנו. נשים, עם עצבים ונרדמים של נשים. זה לא בחירה שלנו... לא קנינו את זה במכולת. כך נוצרנו. יש לנו סבלנות ברוך ה', אבל כנראה שגם היא נגמרת מתישהו... לא באתי לייאש חלילה, רק לשים את האמת על השולחן.

אבל תדעי, זה לא את. את לא כעסנית, את לא חסרת סבלנות... את לא רעה. את גם לא אמה רעה. את כולך טוב, עובדה שאת רוצה רק טוב.

תגידי את האמת, את רוצה להיות סבלנית? את רוצה לאהוב את הילדים ולתת להם מלא יחס ולהעניק להם את כל כישורי החיים באהבה אין קץ? אני בטוחה שכן. אין מי שרוצה רע.

ולכן, תדעי - שזאת את. את האמיתית זה הטוב שבך. זה הרצון הכנה והאמיתי לעשות טוב. זה שלא הולך לנו תמיד, זה אומר שאנחנו אנושיות בסך הכל. זה קשה, אנחנו עייפות ומותשות, אנחנו בגלות ויש לנו הרבה סיבות ליפול ולהתעצבן. אבל זה לא את. את טובה, כולנו טובות.

אם תסתכלי בצורת חשיבה כזו, תגלי במהרה את המתנות שיצאת איתן מהחגים שעברו עלינו לטובה... בטוח שהיו רגעים טובים, רגעים של קרבה ואהבה בבית, למה אותם אנחנו לא זוכרות? למה רק את מה שטענון שיפור? נדון את עצמנו לכף זכות, נהיה סלחניות כלפי עצמנו. זה חשוב. זה מציל חיים.

טוב". התפקיד הראשון והבסיסי שלנו הוא פשוט להבחין בטוב שיש לנו! לשמור עליו, להודות עליו ולא לקחת אותו כמובן מאלי. לדעת לראות את השפע, הברכה, הנשימה והיפוי שכבר קיימים בחיינו בכל רגע.

2. "לְעִבְדָּהּ" - לפעול, ליצור ולתקן:

העולם לא נברא כשהוא מושלם וגמור במקרה, הוא נברא חסר במכוון כדי שלך ולכולנו יהיה מקום להשפיע. "לעובדה" זו העשייה האקטיבית שלנו - ליזום, לתקן, להביא אור למקומות המורכבים. לחפש מה אפשר עוד לתקן, עכשיו כשאנחנו ב"בראשית", בהתחלה החדשה.

כשאת פותחת את ספר בראשית ואת השנה החדשה, תזכרי: את ממש לא

מנוהלת על ידי נסיבות מקריות ולא נזרקת לתוך המציאות

בה את חיה בלי סיבה. יש לך תפקיד ייחודי ובלעדי בעולם הזה - לשמור על הטוב הקיים, לפתח אותו הלאה ולהטביע את החותם המיוחד רק לך. לבצע את השליחות המיוחדת שלך.

שתהיה שבת של התחדשות, הודיה ועשייה מבורכת!

תאריך
מזכרת הרבנים
תאריך גולן

בשמחה ובטוב לבב

פעם תהית למה אנחנו חוגגות את ראש השנה דווקא בתשרי, בחודש השביעי לפי התורה, ולא בניסן - החודש הראשון לפי התורה?

התשובה העמוקה לשאלה הזו טמונה ממש בפתח פרשת בראשית. לוח השנה העברי אינו סופר רק את בריאת היקום הפיזית, אלא את היום שבו נברא האדם, ביום השישי למעשה בריאת העולם. העולם התחיל לפעום באמת רק ברגע שבו נכנסה לתמונה נשמה בעלת בחירה חופשית, משמעות ותכלית. נשמת האדם הראשון.

מיד לאחר בריאת האדם הראשון: "וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, וַיִּנְחָהוּ בְּגֵן עֵדֶן - לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ" (בראשית ב, טו).

מכאן אפשר לקחת רעיון נפלא לגבי הגדרת הייעוד שלנו בעולם. הייעוד הזה מורכב משני חלקים מדויקים ומשלימים

1. "לְשִׁמְרָהּ" - להכיר בטוב:

במהלך ימי הבריאה חוזר שוב ושוב הביטוי "וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן
פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות
שנמצאות במצוקה כלכלית.

ובעיקר
חום ואהבה

מוצאים
משחות

דולים
וערסות

מטרות ואוכל
בסיסי

טיטולים
ומוצרי היגיינה

הם תלויים ברחמים שלכם

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים
בואו להיות חלק < 03-8000-770

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הלקוח הלא החלטי

מעשה באדם שנכנס לחנות גדולה לממכר חפצי נוי, וביקש לרכוש תמונת קיר יפה ומרשימה. בעל החנות הפנה אותו אל מחלקת התמונות העמוסה בעשרות תמונות מרהיבות עין. הוא החל לעבור בין התמונות כשהוא בוחן כל אחת ואחת מהן בדקדקנות במשך שעה ארוכה.

בעל החנות הציע לו את עזרתו: "במה אוכל לעזור?", והלקוח השיב: "אומר לך מה, רצוני לרכוש תמונה אחת יפה, אבל מה אעשה שכל תמונה כאן יותר מוצלחת ומרשימה מקודמתה."

הוא שיתף את בעל החנות בהתלבטותו, "הנה מצד אחד, תמונה זו משקפת נוף הרים שוויצרי שובה לב, יש בה חן פסטורלי מענג יוצא דופן. מצד שני, תמונה זו של שקיעת החמה, יש בה שיקוף מציאותי יום יומי, ומגוון צבעי המרהיבים של הבריאה מעניקים לה יופי מיוחד. מצד שלישי, תמונה זו משקפת סימטה ירושלמית עתיקה ונהדרת, נותנת נינוח עתיק ומיוחד מתקופות עברו. מצד רביעי, תמונה זו משקפת חוף ים תכול רחב ידיים, ונותנת משב רוח מרענן ומרגיע לכל מי שמביט בה. כך שיש לי צדדים לכאן ולכאן באיזו מהן לבחור ולרכוש?"

"בנוסף", הוסיף הלקוח לומר, "גם המחיר כאן של התמונות די יקר, והנני מסופק עד איזה סכום ארשה לעצמי להשקיע בעד רכישת תמונה. לכן אני מתעכב כה הרבה, כי אני בעיצומן של ההתלבטויות".

ראה בעל החנות עם מי יש לו עסק, והשיב לו: "תראה בשביל אנשים כמוך יש לי תמונה מיוחדת במינה, הכוללת בתוכה את כל התמונות כולן, והיא גם זולה יחסית לתמונות האחרות. המתן רגע ואביא לך אותה מהחדר הסמוך". הלך בעל החנות והביא מהחדר הפנימי מִקְאָה גדולה וממוסגרת. "את המראה הזאת", הסביר ללקוח, "תוכל לקחת איתך לכל מקום שתלך, להעמיד אותה מול נוף יפה, מול כיפת השמיים בעת שקיעת החמה, מול גלי הים הסואנים, מול ההרים השוויצרים היפהפיים. בקיצור, היא תשקף עבורך את כל מה שתחפוץ, ואגב, זו גם התמונה הכי זולה...".

חברים! לפעמים אנחנו מאד רוצים לתת לילדים שלנו הכל כמו אותו לקוח בחנות, אבל תמיד נזכור שאנחנו בעצם מראה...

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

חומת העצמאות הזוגית

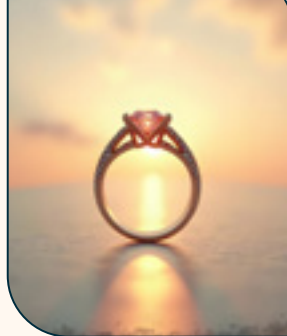
"אמא שלי אומרת שזה ממש לא הגיוני איך שאנחנו מנהלים את התקציב, והיא צודקת", אמר אלעד בקליניקה. מולו, תמר נדרכה מיד. "ואמא שלך", היא ענתה בקול רועד מכעס, "מתערבת לנו גם בגידול של הילדים ובאיפה נעשה את החג. אני מרגישה שאין לנו בית משלנו, יש לנו סניף של המשפחה שלך". כשאני פוגש זוגות כמו אלעד ותמר, הקושי המרכזי שצף על פני השטח הוא לא חוסר אהבה, אלא חוסר בנפרדות. הם עדיין כבולים בחבל טבור רגשי למשפחות המוצא שלהם, והתוצאה היא שכל עצה, ביקורת או הערה מבחוץ חודרת ישירות לתוך התא הזוגי ומחוללת בו סערה.

בפסיכולוגיה הזוגית, תהליך זה נקרא "דיפרנציאציה" - היכולת ליצור גבול ברור, בריא ואוטונומי בין הזוגיות החדשה לבין המשפחות שגדלו בהן. כשבני זוג לא מצליחים לייצר את הגבול הזה: במקום להיות צוות מלוכד שעומד חזיתית מול העולם, כל אחד מבני הזוג הופך לנציג של משפחת המקור שלו. הבית מפסיק להיות מבצר של בטחון והופך לזירה של השפעות חיצוניות, השוואות ופגיעה באמון.

והנה, כבר בפתיחה של התורה, בפרשת בראשית, הקב"ה מניח את החוק הראשון והיסודי ביותר של הזוגיות האנושית: "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו וידבק באשתו והיו לבשר אחד". שימו לב לסדר המדויק שהתורה קובעת: לפני שנכנסים לשלב של "ודבק" - העמקת הקרבה, החום והאחדות - חייבת לבוא: "יעזוב". התורה מלמדת אותנו שאי אפשר להגיע לחיבור עמוק ואמיתי כשעדיין מושכים בחוטים מבחוץ. עזיבה אינה אומרת חלילה ניתוק, חוסר כבוד או זלזול בהורים, עזיבה פירושה שינוי בסדר העדיפויות הרגשי. המשפחה החדשה שלכם היא כבר לא שבויה של רצונות האחרים - היא הפרויקט המרכזי של חייכם.

וזה גם מה שרומזת הטבעת שאיתה מקדש האיש את האשה תחת החופה - חומה עגולה שמעכשיו ואילך אנחנו בתוכה ואף אחד מבחוץ אינו מוזמן להביע דעה!

אז איך בונים את הנפרדות הבריאה הזו בתוך השגרה? קודם כל, מגדירים חזית אחידה. תחליטו שכל החלטה - החל מאיפה עושים את השבת ועד להתנהלות הכלכלית - מתקבלת אך ורק בין שניכם, בדלתיים סגורות, לפני שמשתפים את המעגל החיצוני.

שנית, לומדים להציב גבולות רכים אך נחושים. מותר להקשיב לעצות של הורים באהבה, אבל המילה האחרונה והמחייבת שייכת אך ורק לצוות הזוגי שלכם. כשישנה הסכמה אמיתית שהחלטות נשארות רק ביניכם - ההתנגדות הטבעית לדעתם של המשפחה מצד בן הזוג מתרככת, ובאמת מאפשרת לשמוע דעות נוספות שיכולות להועיל...

כשאתם בונים חומה שקופה שמגינה על הבית מפני רעשי רקע, אתם לא מרחיקים את העולם - אתם פשוט מעניקים לזוגיות שלכם את המרחב המוגן והעצמאי שהיא צריכה כדי לצמוח.

טעמי + המקרא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

ויהי ערב ויהי בוקר

חומש בראשית אין בו מצוות כמעט בכלל, והרי תורה היא מלשון הוראה, שנותנת לנו הוראות כיצד להתנהג, ואיך יתכן שיש חומש שלם שאין בו כמעט הוראות?

אלא צריך לדעת יסוד חשוב, שחלק גדול מהוראות התורה ורצון ה' מאיתנו, הן לא פעולות, אלא תפיסות עולם, התורה שמה המון דגש על איך אנו תופסים את המציאות סביבנו, ומה אנו חושבים על כל דבר, דהיינו איך אנו תופסים מה היא זוגיות, איך תופסים איורעים לא טובים שקרו לנו בחיים? איך תופסים גידול וחינוך ילדים? איך תופסים את מצוות התורה? איך תופסים את ההורים שלנו ומעשיהם? איך תופסים את עצמנו או את הקב"ה טוב או רע?

חייבים להבין שהפרשנות שלנו בלב לכל דבר כיצד אנו

תופסים אותו, משנה את כל החוויה. והרי ברור שההבדל בין חיים טובים או רעים, לא נובע מהבדל במציאות, מה יש לנו ומה אין, אלא בחוויה שאנו חווים אותם, אם חווים אותם טוב או רע. והתורה מגלה לנו שהחוויה שלנו את החיים, נובעת מהתפיסה שלנו אותם, ואת כל התפיסות מלמדת התורה בסיפורי בראשית, להבין כיצד רצון ה' בזה, ונעמוד על דוגמא אחת, כתוב בפרשה שהקב"ה ברא את העולם והימים עוברים באופן שהלילה הוא תחילת היום והאור הוא סוף היום, שנאמר ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, מזה לומדים שכל אור קודם לו חושך, דהיינו מציאות של ערב שהכל מעורבב, ולא רואים אור ברור וחיים נוחים ונעימים. ויש שתופסים זאת כרע וכנפילה ונאבדים תקווה, ומה שורש הרע בעולם, כי אז נפשית אדם נשבר ודועך... אבל התורה אומרת להיפך, מגיע חושך תכוננו לאור גדול, החושך הוא ההקדמה לאור, לשפע הגדול שבדרך אליך, וה' עושה הכל לטובה, נמצא ניצחון לרע, כי כאשר בחוויה אנו חווים את השפע הקרב ובא הכל משתנה, כי החושך הוא סיבת האור, כך נברא העולם.

אלא שצריך להבין למה זה כך למה ה' לא נותן ישר אור? בעז"ה נבאר זאת בשבוע הבא.

מספר של חיים

שעת לילה. אפי, נהג מונית שחזר בתשובה, אסף נוסע מבוגר ואמיד. במהלך הנסיעה התפתחה ביניהם שיחה נעימה, והנוסע שאל בנימוס אם יוכל לעשן סיגר. אפי השיב בחיוב, ושלף גם לעצמו סיגריה פשוטה מכיסו. כשאפי התחיל לחפש את

המצית שלו, הנוסע חיך, שלף מצית יוקרתית ואמר: "עזוב, תן לי להדליק לך".

כשהנוסע הושיט את ידו קדימה, שרוול חולצתו התרומם וחשף מספר כחול ודהוי מקועקע בבשרו.

אפי בלם בפתאומיות וירד לשולי הכביש. לבו הלם בפראות. המספר הזה היה צרוב בזיכרונו, למעט ספרה אחת שהיתה שונה.

הוא נזכר איך לפני שנים, כנער צעיר בקיבוץ, הוא שפך תפוחי אדמה אל תוך מכונה תעשייתית שנועדה לרסק אותם, והוא מעד פנימה. תפוחי האדמה נטחנו במהירות, והוא החל לשקוע אל עבר להבי המתכת החדים. על אף שאז הוא לא היה אדם דתי, הוא זעק אל השמים: "אבא, תציל אותי!". לפתע יד חזקה לפתה ומשכה אותו החוצה ממש ברגע האחרון. זו היתה ידו של זלמן, ניצול שואה ערירי ושתקן שעבד במפעל, וממש במקרה שמע את צעקתו. המספר שהיה צרוב על זרועו של זלמן נותר חקוק בזיכרונו לנצח.

"המספר הזה...", מלמל אפי בקול רועד, "אתה בטח שורד שואה".

הנוסע המופתע הנהג בעצב: "כן. איבדתי באושוויץ את כל משפחתי. אמנם אחרי המלחמה נודע לי שאחי שרד והגיע לארץ, אך לצערי לא הצלחתי למצוא אותו עד היום. אולי הוא נפטר... אחרי הכל אנחנו כבר לא צעירים, אתה יודע".

"אני לא מאמין...", מלמל אפי לעצמו בקול. הוא סובב את ההגה בחדות ודוהר אל הקיבוץ הישן. כשהגיעו, הוא הוביל את הנוסע ההמום אל דלתו של זלמן ודפק בחוזקה. זלמן פתח את הדלת, ושקט רועם השתרר. עיניהם נפגשו, ביד אחת חשף כל אחד את המספר שעל ידו השנייה וקירבו אותם זה לזה.

"המספרים תואמים!", נפלטה צרחת מפי אפי והוא התעלף.

שתי זרועות עם מספרים עוקבים - אחים שהופרדו במחנות ההשמדה - התחבקו בבכי קורע לב אחרי עשרות שנות פרידה.

נקודה למחשבה: לא תמיד אנו זוכים להבין את נפלאות ההשגחה האלוהית, אך תמיד עלינו לזכור שעולמנו מתנהל בהשגחה מדויקת ושום דבר פה לא קורה במקרה או באופן אקראי. לכל תקרית יש תכלית, או במקום לחפש מי אשם - הבה נזכור לחפש את השם.

פסוק בהונגריה

כל סיפור האמונה, כמעט ללא יוצא מן הכלל, מתרחשים דווקא ברגעים שבהם נדמה לאדם כי כלל הקיצין. אין לו עוד דרך להעלות בדעתו מהיכן תבוא הישועה, ואז - דווקא ממקום בלתי צפוי - הקדוש ברוך הוא שולח את אותה "נשיקה" של אהבה ומסדר את כל אשר ביקש.

לא לחינם אנו אומרים בתפילה "מצמיח קרן ישועה" איננו מברכים את בורא עולם רק על עצם הישועה - ואף זו כמובן חסד עצום המחייב הודאה - אלא על כך שהוא בכבודו ובעצמו מצמיח את הישועה. מכין אותה, מסדר את כל פרטיה, עד שהיא מגיעה בדיוק בזמן ובדיוק באופן הנכון. לכל אדם יש את הנסיון האישי שלו. כל אחד מתמודד עם קושי אחר, עם כאב אחר ועם מציאות המיוחדת רק לו. כך גם הישועה שלו - מותאמת במיוחד עבורו. לדוגמה, אדם הממתין לזיווג. אמנם אלפי יהודים מתפללים על אותו עניין, אך אין שתי תפילות זהות. לכל אחד יש את הסיפור שלו, את הרקע שלו ואת הישועה המדויקת שהוא מבקש. והקדוש ברוך הוא, ברחמי האינוסופיים, מצמיח לכל אחד את הישועה הייחודית לו. אלא שפעמים רבות, הישועה מגיעה דווקא כאשר האדם כבר "דחוק אל הפינה". כאשר כל האפשרויות הטבעיות מוצן, וכל שנותר לו הוא להישען באמת על אביו שבשמים. דווקא שם מתגלה יד ה'.

כך אירע בסיפור מצמרר ומופלא, שהגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א מעיד על אמינותו.

בימי השואה האיזומה עמדה אשה בתור למחנה ההשמדה. היא ראתה כיצד כל מי שעובר לפניו נשלח אל מותו, והבינה שאלו עלולות להיות הדקות האחרונות של חייה. באותם רגעים נשאה תפילה חרישית, תפילה שבקעה רקיעים. היא חזרה שוב ושוב על הפסוק "לְיִשְׁעֶיךָ יְיָ ה'... כְּשֶׁהָיָה מִתְמַלֵּאת בְּאִמּוֹנָה וּבִבְטָחוֹן שֶׁהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא יִכּוֹל לְהַצִּיל גַּם כֹּאשֶׁר עַל פִּי כָל דֶּרֶךְ טֹבֵעַ אֵין עוֹד תְּקוּוּהָ, וּפְתָאוֹם אִירֵעַ הַבִּלְתִּי יְאוּמוֹן.

קצין, שאצבעותיו היו קלות על ההדק ושידיו היו מגואלות בדמם של אלפי יהודים, התקרב אליה ולחש באוזנה: "אני אוציא אותך".

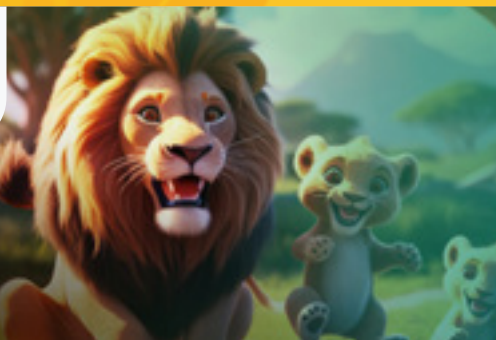
הוא הורה לה שכאשר יסמן לה, תעבור דרך פרצה בגדר ותרוץ מבלי להביט לאחור. היא עשתה בדיוק כפי שאמר, ובחשדי שמים הצליחה להימלט מן התופת, לשרוד את המלחמה ולעלות לארץ ישראל. לאחר מכן התברר דבר מפליא: המילה "קיוויתי" כפי שנשמעה באוזני דובר הונגריה, יכולה להישמע כבקשה שמשמעותה "מי יוציא אותי?" אותו קצין שמע את המילים, ובסייעתא דשמיא התרחש בלבו דבר שאין לו כל הסבר טבעי. משהו נמס לרגע אחד, והוא השיב לה "אני אוציא אותך".

כשאמר רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב זיע"א "אין יאוש בעולם כלל" נדמה שסיפורים מסוג זה הם הביטוי החי ביותר לדבריו. גם כאשר הכל נראה אבוד, גם כאשר אין שום פתח נראה לעין - הקדוש ברוך הוא כבר מצמיח את הישועה. לעיתים היא קרובה אלינו הרבה יותר מכפי שנדמה, ורק הוא יודע מאין תבוא שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל <karovrachok1@gmail.com>

חפשו בגוגל
"חיות לילדים ענפים"
ותהנו מצפיה קסומה

זה לא עוד סרט טבע
זה כבר
סיפור אחר

"חיות לילדים" היא סדרת אנימציה חדשנית בהמחשת-AI, עם תוכן חינוכי, ערכי ורוחני שילדים יאהבו והורים יוכלו לסמוך עליו.

תשועה ברב יועץ

מי קובע - הרופא, או הרב?

לפני כמאה שנה חי יהודי תמים ברוסיה בסוף תקופת הצאר ניקולאי השני, והגיע לרב העיירה ותינה בפניו צערו על כך שהרבה שנים הוא ורעייתו לא זכו בפרי בטן. הרב שהיה במצב רוח מרומם, האציל עליו מברכותיו, וגזר שבעוד תשעה חודשים כעת חיה, יזכו ההורים לחבוק בן זכר אשר שמו יקרא בישראל: "יצחק".

האב התמים לא יכל להכיל את השמחה, ופירסם בכל העיירה שבעוד תשעה חודשים כולם מוזמנים לבית שתערך בשעה טובה בבית הכנסת המרכזי, ושם התינוק יהיה: "יצחק".

כעבור תשעה חודשים בישרו הרופאים שהלידה עברה בשלום, והם זוכים לחבוק בשעה טובה ומוצלחת "בת"! על האב עברה דקה של מבוכה, אך השמחה היתה גדולה ועצומה, ובני העיר הסתפקו בסעודת הודיה זעירה מן המצופה.

כמובן שהאיש התם לא שכח להודות מקרב לבו לרבה הנערץ של העיירה על הברכה והגזירה...

וכשנפתחים השערים זורם איתם גם השפע, ובס"ד נולדו לו עוד שיירה של 6 בנות שנה אחר שנה, ובשנה השביעית התמלא הבית באורה ובשמחה מלידתו של "יצחק", בשעה טובה ומוצלחת.

עכשיו הסיפור מתחיל...

כעבור 14 שנים מברכתו של רב העיירה, נקשו בדלת חייליו של הצאר ניקולאי, וביקשו את יצחק בן ה-14.

האב ניסה להסביר לחיילים שאין לו בבית בן בגיל 14, אך תוך כדי ההסבר המתחנן של האב, החיילים כבר היו עמוק בתוך הבית בחיפוש מהיר ויסודי, אחר החייל הבא לצבאה המפואר של רוסיה.

החיפוש הסתיים כעבור דקות ספורות, כאשר יצחק בן ה-7 נמצא במטבח, באמצע ארוחת צהריים מהבילה, כאשר המפקד תפס אותו בזרועו והעמידו ליד הקיר בכדי לבדוק האם הנער כשיר לשרת בצבא אם לאו.

בעוד האב והאם כוססים ציפורניים, ראו את החיילים מסתודדים ביניהם, כאשר המפקד ממלא דו"ח ארוך ומתיש, ובסופו תלש את הדף הארוך מהפנקס, והגישו להורים, כאשר רומז הוא לחייליו לעזוב את הבית.

התברר: שכאשר הרב בירך אותו, הוא האמין בברכתו של הרב ללא צל של ספק, עד כדי כך שפרסם בעיירה על הבן שעומד להיולד, ואפילו שמו התגלגל בפי כל תושבי העיירה, (רק חסר היה שיסדר לו שידוך בטרם לידתו...) ובעקבות כך אחד מפקדי משרד הפנים הרוסי (שהיה מבני הקהילה) לא טרח לברר את מין הנוולד ואת שמו, ובמקום לכתוב שנולדה נקבה, כתב שנולד זכר, ושמו יצחק...

בשעה טובה ומוצלחת מתחילים אנו מ"בראשית"... שזוהי פרשה שכל הסוד והיסוד של הבריאה טמון בה.

והנה, באמצע הפרשה נחשפים אנו לחטאו של אדם הראשון ורעייתו ובעלי המוסר מסבירים, שהנפילה של חוה אמנו היתה בכך שהתחילה להתפלפל בציווי הקב"ה, וברגע שהנחש הצליח לשכנע אותה שיש חילוק בין מה שהקב"ה אמר, לבין מה שהיא חושבת שהוא אמר, מכאן הדרך לנפילה היתה סלולה. יזכנו בורא עולם לדעת תורה באמת ובתמים אכילי

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafeam3@gmail.com

מבחן אמון הממון

בספר תהילים מדרוך אותנו דוד המלך בדרך אל החיים האמיתיים: "נצח לשונך מרע ונפתך מדבר מרמה. סור מרע ועשה טוב בקש שלום וירפהו" (לד, יד-טו). הציווי "סור מרע" אינו נוגע רק למילים שיצאות לנו מהפה, אלא בעיקר לאופן שבו אנו מתנהגים עם הממון, העסקים והרכוש של האנשים סביבנו.

גבר המבקש להתחזק באמת נבחן דווקא במקומות האלו, שבהם היצר הרע מנסה לפתות אותו להרוויח עוד כמה שקלים על חשבון המצפון והישרה. באחד משיעורי התורה, מול אולם מלא מפה לפה, עסקנו בקדושת המשא ומתן וישרה בעסקים. הסברתי לשומעים כי כספו של אדם אחר אינו הפקר, ושקיים איסור חמור מהתורה להטעות, להשלות או לקחת כסף שלא כדין. לפתע, קם גבר מהקהל ואמר: "הרב, אני לא מבין מה הבעיה. בעולם העסקים של היום כולם מעגלים פינות. אני דווקא מעודד את הבן שלי להיות 'ממולח', לנצל הזדמנויות ולבדוק איך הוא יכול להרוויח מקסימום, גם אם זה אומר לפעמים להסתיר מידע מהלקוח". האולם כולו השתתק.

שאלתי אותו בעדינות: "האם יש לך עסק עצמאי?" הוא השיב שכן. המשכתי ושאלתי: "היית מסכים שספקים או לקוחות ניהגו איתך ברמאות, יסתירו ממך פרטים קריטיים, ויעגלו פינות על חשבון הכיס שלך?" הוא נבהל וקרא מיד: "חס ושלום! אף אחד לא יעבוד עליי!".

באותו רגע התחדד המסר המדהדד של חז"ל. הגמרא במסכת שבת (ל"א, א') מציבה את היסוד לכל התורה כולה: "דעלך סני לחברך לא תעביד" (מה ששנוא עליך - אל תעשה לחברך). מדוע מה שאינו מתקבל על הדעת כשזה מגיע לכיס שלך, נחשב לגיטימי עבור הממון של אדם אחר?

כל יהודי בעם ישראל הוא בנו של מלך מלכי המלכים. רווח שנוצר מתוך חוסר כנות, הטעיה או ניצול תמימות, סופו להביא קללה ולא ברכה. אשרי הצעירים והגברים שבחרים בדרך התורה ומבנים את גודל האחריות במשא ומתן. כאשר הם חשים שיש ספק ביושר העסקה, הם עוצרים ומסיימים אותה בכבוד ובאצילות, מבלי לשחק בכסף של הזולת. כשאנו שומרים על ממונם של ילדי הקדוש ברוך הוא, אנו פועלים במידה כנגד מידה - ומעוררים עלינו רחמי שמיים לזכות בפרנסה בשפע, מתוך ברכה, קדושה ושמחה.

מתחילים מחדש

שבת שלום חברים,

איזה כיף, איזו זכות ואיזו שבת גדולה זו - שבת פרשת בראשית, שבה אנחנו מתחילים מחדש את כל התורה הקדושה. מתחילים ללמוד, להחכים, להתעלות ולגלות את הדרך הנכונה לחיים טובים ומאושרים.

השבת הזו היא הזדמנות נפלאה לכל מי שרוצה להצטרף לרכבת המיוחדת הזאת - רכבת התורה והמצוות. רכבת שהקטר שלה הוא הקדוש ברוך הוא, אבא של כולנו, שמוביל אותנו בדרך הטובה והנכונה.

בכל משנה ומשנה בפרקי אבות אפשר לגלות דברים חדשים, עמוקים ומעשיים שנותנים לנו

הרב יהונתן פרטוש רב בישיבת "יגל ליבי"

וראש מדרשיית ענפים ב"ב

כלים איך לחיות נכון, איך לאהוב את החיים ואיך להתחבר יותר לדרך התורה הקדושה.

ועל זה אומרת המשנה הראשונה בפרקי אבות: "על שלושה דברים העולם עומד: על התורה, ועל העבודה, ועל גמילות חסדים". התורה נותנת לנו את הדרך, העבודה מחברת אותנו לבורא עולם, וגמילות חסדים מלמדת אותנו להיות אנשים טובים יותר אחד לשני.

אז בואו נתחיל מחדש את התורה הקדושה, נתחזק בלימוד ובקיום המצוות, ובעזרת ה' נזכה להעמיד את העולם כולו ולזכות לחיים טובים, ארוכים ומאושרים.

בהצלחה לכולנו בהתחלה החדשה.

שבת שלום ומבורך

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תקציר מעמוד 3:

המנהל שומע על החרם וקורא לתומר וליגל לברור. תומר משקר במצח נחושה, ויגל המפחד מחזק את השקר של תומר. אביתר נשאר לבד.

נראה אותך חול

חידה ?
מי בפרשה 1. מת.
ולא נולד 2. נולד
ולא מת ?

תשובה מפרשת שופטים
תענית

הילד/ה הזוכה
בנימין סאני
מאור יהודה

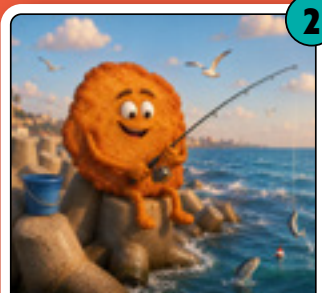

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל
ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

אף אחד לא יכל לעצור אותי

אני אוהב דגים - הם המשפחה שלי

תמיד יש לו מה להגיד

גל לילדים

פרשת שבוע אוֹרֵךְ

הוויי שבת שלום לכלם.
גל וליבי: מה שלומכם? איך היה בשמחת תורה? בטח רמדתם, שמחתם גם בהקפות שניות.
 קשה להפרד מהחגים היפים שלנו. נכון?
ליבי: אבל כלנו צריכים לזכור ולשמוח, ששוב אנו מתחילים מההתחלה, 'מתחילים מבראשית'.
גל: בשבת שעברה למדנו על מחיאת פנים בשבת וחג, ורק בשמחת תורה המירו, אתם בטח זוכרים. הפעם אני רוצה לשאול עוד שאלה: האם מותר להכות אצבע באצבע (אצבע אמה על האגודל) וזה משמיע קול?
ליבי: זה תלוי לשם מה משמיעים את הקול, אם זה כדי לזרז משהו, או לקרא לחבר, מותר. אבל אם זה כדי לנגן תוף כדי שירה, אסור.
גל: אבל לשרק בפה בלי אצבעות או דבר אחר מותר, שעל זה לא גזרו חכמים.
גל וליבי: לכן ילדים חביבים, נזהר בכו וגם נזהיר אחרים, וכו' נזפה את הרבים.

פרשת בראשית

היה פעם ילד קטן שקבל הפסת צבעים חדשה. הוא פתח ניר לכן גדול ושאל את אמא: "איך אני מתחיל לציר? הניר לכן וריר לחלוטין!"
 אמא אמרה: "מתחיל במשהו קטן - נקדה אחת, קו אחד. מזה יצמח הכל."
 הילד ציר נקדה קטנה. אחר כך עוד נקדה. אחר כך קו שחבר ביניהן. לאט לאט הניר הלכן הפך לציור מקסים מלא צבעים! בסוף אמא שאלה: "איך הרגשת?" הילד ענה: "בהתחלה פחדתי, אבל אחר כך הרגשתי כמו... כמו שאני יוצר עולם חדש!"
 זה בדיוק מה שקרה בבריאת העולם.
 "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ". הקדוש ברוך הוא התחיל עם דבר אחד - אור. "יהי אור!" אחר כך הוא הוסיף עוד ועוד: מים, יבשה, עצים, כוכבים, דגים, צפורים, ולבסוף - אנשים! בכל יום הוא הסתכל על מה שיצר ואמר: "טוב!" כמו הילד שהסתכל על הציור שלו והיה גאה.

והחלל הכי מיוחד, בסוף הקדוש ברוך הוא ברא אותנו - את האנשים! אנחנו השותפים שלו בציורה.
 ילדים יקרים, הקדוש ברוך הוא לא רק ברא אותנו - הוא רוצה שגם אנחנו נהיה יוצרים קטנים! כל ילד יכול ליצר ולצייר ציור יפה, לבנות מגדל קביות, להמציא משחק חדש, להקין פריד טעים, לכתב שיר, או לחבק מישהו שעצוב.
 כשאנחנו יוצרים דברים טובים

נמראה בעזרת ה' בשבוע הבא

שבת שלום

אנחנו עוזרים לקדוש ברוך הוא להמשיך לבנות את העולם! כל מעשה טוב, כל מילה נחמדה, כל עזרה לאחר - זה כמו להוסיף צבע יפה לציור הגדול של העולם.
 והקדוש ברוך הוא נותן לנו כח ליצר, דמיון להמציא, ידים לבנות, וחכמה לעשות דברים טובים.

שבת שלום ומברך

מצאו 10 הזואיק

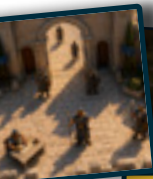

מה

הפסוק למסע צפירה

הילד/ה הזוכה
עובדיה כהן
רחובות

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com
תשובה מפרשת שופטים:
שופטים ושופרים תמלך בך
שעריה

נבהל המלך והדודעו מאד, ושאל: "איך יתכן?
הרי שלחתי אליך נערה צעירה ונאה!"
התייפח הנסיך מבכי ואמר: "האשה אשר שלחת לי הנה
זקנה מאד וחסת שנים, והגיעה בקשי אל הארמון עם ממל.
מיד צוה המלך ללכת אל השוק ולקרא לאותה נערה. כשהגיעה
שאל אותה המלך מה היה המקרה? ובקול רועד ספרה לו שרצתה
למלא את בקשתו, אך בעל הדוכן בשוק כעס עליה ואמר לה 'לא
ללכת מהשוק'. ובאותו רגע בקשה מהכוכסת המבוגרת שהיתה
בדוכן הסמוך לשלח את המכתב לנסיך

שלח המלך להביא אליו את רבי יצחק אברבנאל
והתנצל לפניו על מה שאמר על אלהקיהם של
היהודים, ובקש את עצתו כיצד לחלץ את אחינו
הנסיך מהצרה הזאת

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

חתונה משמים

רבי יצחק אברבנאל היה שר האוצר של מלך ספרד, אהבו המלך וחבבו
ביותר ונהג הרבה לשוחח איתו על כל מיני ענינים שעזרו וקדמו את המלוכה
ביום מן הימים אמר המלך לרבי יצחק: "אתם היהודים אומרים שהשם
הוא זה שמוזוג וזוגים, אני אוכיח לך שגם אני מצליח לזוג וזוגים!!!"
אמר לו רבי יצחק: "אם השם מחליט שזוג זה, לא יעלה, לא תצליח
לעשות זאת, אפילו שאתה מלך גדול ויכול לעשות ככל שתחפץ!"
מיד קם המלך, פשט בגדי מלכות ולבש בגדי אכרים פשוטים,
ואמר לרבי יצחק אברבנאל: "תראה שאני אוכיח לך את הדבר!!!"
יצאו השניים, רבי יצחק הלך לביתו, והמלך מהר לעבר השוק
הגדול לחפש אשה טובה וראויה לאחינו הנסיך פרדיננד
וכשהגיע לשוק צדו עיניו בנערה מוכרת פרות שהיתה ליד הדוכן שלה.
התקרב אליה המלך ודבר איתה, ואכן גלה שנערה זו חכמה, טובת לב
ונאה. מיד החליט - אפילו שנערה זו אינה בת מלכים, ראויה היא
להיות הנסיכה של אחינו פרדיננד. לקח המלך את קולמוסו וכתב מכתב
לאחינו הנסיך, ובו צוה עליו להתחתן עם מי שתביא לו את המכתב,
והוסיף שחל עליו אסור יציאה מהארמון אם לא ימלא את הפקדה
נתן המלך את המכתב לאותה נערה ואמר לה שהוא מקרב למלך, ועליה
לעזוב מיד את השוק וללכת לארמונו של הנסיך פרדיננד ולתת בידו
את המכתב. הראה לה המלך שיש חותמת של מלך ספרד והשומרים
יתנו לה לפנס לארמון ללא חשש. לאחר שלקחה הנערה את המכתב,
חמק המלך מהשוק אל ארמונו, הסיר מעליו את בגדי האכרים
ולבש את בגדי המלכות, ישב בשמחה וחכה מה יהיה בסוף, כך יוכל
להוכיח לרבי יצחק אברבנאל שגם הוא יודע טוב מאד לזוג וזוגים
עברו הימים ונערכה מסבה בבית המלכות שבה היו צריכים להגיע כל המלכים
והנסיכים. שמח המלך שסוף סוף יראה את
הנסיך פרדיננד עם אשתו, ובכך יתגלה נצחונם
אך לתדהמתו גלה שהנסיך לא הגיע עם
אשתו, ולא רק זה, אלא שהוא התנהג מאד
מוזר - הוא לקח כל מיני עוגיות ומיני מתיקה
מהשלחנות והכניסם לתוך כיס גלימתו. נגש
אליו המלך ושאל אותו: "מדוע לא הגעת
עם אשתך, הרי המלך צוה זאת? וגם מדוע
אתה מתנהג כך בצורה מוזרה כל כך?"
הנסיך הוריד את פניו ודמעות זלגו מעיניו,
ואמר למלך: "אשתי מבוגרת כל כך וקשה עליה
הדרך להגיע למסבה, ולכן בקשה ממני שאביא
לה דבר מאכל רך, בגלל שאין לה שנים."

שמואל
קוריב

פלאות הבריאה

כריש גובלין הציד מן המצולות

כמו ותופסות את
הטורף. הוא מזון
מדגים, דיונונים
וסרטנים.
כרישי גובלין
נראים לעתים
רחוקות, ולכן
מדענים עדין

במעמקי הים, במקומות שאור השמש כמעט אינו מגיע אליהם, שוחה
כריש הגובלין. מראהו משנה ומפתיע, אך גם בו נפרת חכמת הבורא
יתברר, שהתאים כל בריה למקום שבו היא חיה.

לכריש חרטום ארוך ושטוח, גוף רך יחסית וגוף ורד-אפרפר. הצבע הנרד
נוצר מפלי דם הנראים מבעד לעורו. כמו שאר הכרישים, שלדו עשוי סחוס
ולא עצם. הוא הנציג החי היחיד של משפחת כרישים קדמונה.

החרטום המיוחד אינו קשוח. יש בו איברי חישה זעירים, הקולטים אותות
חשמליים חלשים מגופם של בעלי חיים. כך הוא מאתר טרף גם בחשך
הקבד של המצולות.

כשהוא תוקף, מתגלה הפתעה גדולה: לסתותיו נשלחות קדימה במהירות,

יודעים עליהם מעט. למרות מראהו המפחיד, הוא אינו
נחשב סכנה לבני אדם. הוא מזכיר לנו שגם במקומות
הנסתרים ביותר, השם ברא יצורים מפלאים והעניק
להם כלים מדויקים לחיים.

מעניקים ליקירים זכות נצחית.

הקדישו שם בעלון שכולו לימוד וזיכוי הרבים
כל התחזקות ולו מעט מקריאה בעלון "גל ליבי"
תוסיף שפע וברכה להקדשה שלכם.

להגנה

לזיווג

לרפואה

לעילוי נשמת

לפרנסה

להצלחה

להקדשה התקשרו כעת <

03-8000-770

בבניין הזה יהיו גני ילדים

לחנך את ילדי ישראל
בצורה הטובה ביותר

בחרו את השותפות שלכם

חצי
מטר
360 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

רבע
מטר
180 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

סכום אחר
לתרומה

מטר
720 ₪ לחודש
למשך 36 חודשים

סרקו את הקוד
לפרטים נוספים <<<

קחו חלק בזכויות נצח < 03-8000-770

ניתן לקבל את העלון בחייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

לזיווג הגון
יעל בת יהודית

לרפואת החייל
אליהב בן חווה

לרפואת החייל
חיים דניאל בן הודיה

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה